

Ladislav Babić

Cromonija - mit i revolucija

O Cromoniji, državi vansolarne planete s koje je uhvaćen signal, i uz pomoć tima kriptologa - u kojem sam učestvovao - dešifriran, već sam [pisao](#) pod pseudonimom, s obzirom da sam ilegalno (što je optužujući termin kojim vlade difamiraju najbolje članove ljudske vrste koji javno obznanjuju klasificirane podatke od općeg značenja za sve nas) dostavio prijevod WikiLeaksu, organizaciji koja prkosi vladajućem establišmentu. Nije da se hvalim, ali kako sam jedan od najboljih zemaljskih kriptologa, upućen u sve tajne kojima vlade nastoje otkriti i potom, ne samo difamirati već i najstrože sankcionirati zviždače koji - formalno u njihovoj službi - služe cijelom čovječanstvu, do dana današnjega ostao sam neotkriven, unatoč svim istragama i ispitivanjima članova tima kriptologa, te sam i nadalje ostao njegov dio usprkos striktnog nadzora obavještajnih službi. Srećom, jer su teleskopi pod kontrolom svjetske velesile uhvatili dodatne signale s vansolarne planete, koji svjedoče da je revolucija pobijedila, a kao posljedicu toga prenose širom vasiona niz do tada zataškavanih ili izmanipuliranih istina o vlastitoj kulturi. Jedna od njih je o mitu proširenom planetom koje je Cromonija bila jedna od triju kontinentalnih država, smještena na kontinentu uslovno nazvanom Desnozemlje, mitu koji je zamalo konzervirao sva napredna stremljenja za vijeke vjekova. U kratkim crtama prepričavam njegovu suštinu, s napomenom da originalne transkripte prijevoda posjeduje WikiLeaks, samo čekajući povoljan trenutak da ih objelodani (što svakako nisu ovi okolobožićni dani).

Daklem, u pustinjskom dijelu kontinenta kojeg nazivam Sredozemljem, živio je par stanovnika, Arija i Osip. Održanje vrste je opći svemirski zakon, te je i Arija zatrudnjela - dali s Osipom s kojim je živjela ili nekim trećim, sasvim je nebitno.

Kad su je uhvatili trudovi, partnera joj je uhvatila panika, te se sa svojom družicom uputio iz Lazareta (zabačenog mjestašca u kojem su živjeli) u udaljeni gradić Gitlejem u kojem je ordinirao nadaleko čuveni porodničar, čuven možda stoga što bijaše jedini u krugu od stotine kilometara (jasno, Sredozemci su koristili drukčiju jedinicu dužine). Kako ih je na putu uhvatila pustinjska oluja, stigoše tek kasno na večer u spomenuti gradić, te u lokalnom prenoćištu više nije bilo slobodnog mjesta. Vlasnik se smilovao s obzirom na njihovo stanje, te im je iznajmio svoju štalu da u njoj prenoće pored nešto grla stoke koju je posjedovao. Sad, riječi „smilovao“, mogli bismo dati i drukčije konotacije, s obzirom da je noćenje u staji zaračunao po cijeni svoje prvoklasne sobe. Bilo kako bilo, važno je napraviti malu digresiju koja će uveliko utjecati na nastavak priče; svemu tome prisustvovao je poznati buntovnik Araba, skupa sa svojim suradnikom. Valja spomenuti da je političko stanje Sredozemlja bilo blizu točki vrelišta, s obzirom da je pokrajina u kojoj se opisano zbivalo bila pod Imskom vlašću, prepunom terora i beskrupuloznog cijedenja stanovništva. Araba je predvodio ogranak ćelije koja se tome suprotstavljala nasilnim putem, vidjevši da im nema druge negoli silom na silu. Cijelu spoznaju o zbivanjima upravo tom revolucionaru imaju zahvaliti Cromonci i ostali stanovnici vansolarne planete, uz napomenu da je vijekovima bila prezentirana u manipuliranom obliku. Daklem, da se mi vratimo Ariji i Osipu. Istu noć, na slami prostrijetoj za stoku, među isparenjima mokraće i govana, rodio se mali Sisus Krisp. Ime je dobio prema drskosti kojom je, čim je ugledao „svjetlo dana“ (rekoh da je to bilo noću) zgrabio Arijinu čvrstu sisu i počeo vući hranjivi napitak kao da je mjesecima gladovao. Za prezime su se odlučili prema Krispaniji, pokrajini u kojoj se sve to zbivalo. Kako je Araba odmah razglasio cijeli slučaj u nastojanju da ocrni vlasnika gostionice među sirotinjom pokrajine, u kojoj samo što nije eksplodiralo nezadovoljstvo, glas se proširio i do troje najviđenijih (ne i najomiljenijih) stanovnika. Al Ali Alija, nešto poput zemaljskog predsjednika države, možda bolje rečeno – kneza, Al Ili Alije, njegovog upravitelja provincije, te Al Oli Alije – prvosvećenika Arizeja, vjerske sekte koja je uglavnom brinula da stanovnici ne razmišljaju suviše o svom položaju. Ovo troje, duboko svijesni da samo što nije izbio bunt koji bi ih stajao moguće ne samo položaja i imetka, već bome i života, sastaše se odlučiti što činiti. Složili su se da Arabu treba likvidirati, ali pronicljivima kakvi bijahu postade jasno da likvidiraš li autora, priča i nadalje živi. Stoga su ekstremni čin odgodili za neka druga vremena, te se poduhvatiše priču o rođenju Sisusa iskoristiti u svoje svrhe. Proširiše glas među pukom kako se rodilo nadnaravno biće koje će ih, kad poraste, osloboditi stega koje im ograničavaju slobodu. Da bi glasine učinili što uvjerljivijima, pohodiše mališana i njegove roditelje – još uvijek u štali, po cijeni prvoklasne sobe – maskirani u tri mudraca koja su navodno prepoznala čudo koje se zbilo. U čemu im je pomogla i

neka izuzetno sjajna kometa koja se igrom slučaja u to vrijeme kretala noćnim nebom, kao vodič koji ih je navodno doveo do gitlejemske štalice. Neki će posumnjati u naivnost cijele priče, no valja spomenuti da se, primjerice, sličnim mudrolijama na Zemlji služe tibetanske lame u izboru ništa ne slutećeg djeteta „nadnaravnih sposobnosti“, kao inkarnacije Dalaj Lame, bolje rečeno - nasljednika očuvanja (spašavanja) svojih vlastitih privilegija među stanovništvom.

Par dana kasnije, nakon što roditelja malo ojača, svo troje – Arija, Osip i mali Sibus vratiše se svom domu u Lazaret, gdje je dijete ostatak vremena odrastalo; kao dječak ganjajući nešto nalik na našu loptu, a kao pubertetlija mlade lazaretske djevojke. S obzirom da njegovo mjesto bješe skoro potpuno izolirano od ostatka provincije, dijete – sada već mladić – pojma nije imalo o priči koja je, širena Garabom i njegovim drugovima kolala uokolo, zadobijajući sve čvršće korjene. Sve dok jednog dana k njemu ne banu lično, sad već vođa ustanka potlačenih, išteći pomoć od junaka svoje priče, s obzirom da pobuna bijaše pred raspadom (prije bi se reklo da je tražio skrovište od imskih snaga koje su ga progonile, u izoliranom dijelu provincije). Momak kojeg više zanimahu lokalne djevojke negoli politička situacija u zemlji, tada je prvi put saznao kakav status, sve više prerastajući u kult, uživa njegova ništa o tome sluteća osobnost. Nakon dana i dana slušanja Garabinih objašnjenja o stanju u zemlji, o tome kako i zašto je u svoje svrhe iskoristio nevino djetetstvo, pred Sibusom kao da se otvorio sasvim novi svijet. Pojam pravde koji je do tada instinktivno osjećao, da ne kažem živio (siromašni gitlejemski seljaci teško da bi mogli i preživjeti bez uzajamnog pomaganja, a pojam nasilja im je bio toliko stran da su i ono malo domaćih životinja koje su posjedovali puštali skončati od starosti, isključivo se hraneći biljnim proizvodima) sad mu se prikazao u strašnoj relativnosti odnosa u svijetu koji do tada nije ni poznavao. Sam Sibus bijaše toliko miroljubiva - teško je stanovnika vansloranog svijeta nazivati čovjekom, pa ću reći – osoba, tako osjetljiva duša da se - primjerice - prilikom jednog jurcanja sa psu nalik ljubimcem, kad je ovaj slomio nogu, naprosto srušio na tlo onesviješćen od užasa. Garaba na njegovu pomoć prema tome nije mogao računati u fizičkom smislu, ali je Sibus pristao pomoći u ovaploćenju priče o samome sebi, uvjeren da će to ojačati otpor podjarmljenog stanovništva.

I tako započe njegova storija, oprastanjem od roditelja, stavljanjem puta pod noge i lutanjem širinama i dužinama svojega svijeta (odvojeno od Garabe, čiji lik bijaše odveć poznat neprijatelju), širenjem priče koju je dopunjavao kako mu je to u danom trenutku sinulo, pazeći da ona bude kako tako dosljedna, nezapletena u proturječnosti. Uspio je u svom vandrovanju skupiti tucet pristalica, sad dali

naivneža, iskreno vjerujućih u njegova kazivanja ili čisto lično interesno zainteresirana slijediti Sisusov put, nije ni toliko bitno. Nisu direktno govorili protiv vlasti, ne – to bijaše odveć opasno – ali njihove priče o pravdi, poštenju, jednakosti, bratstvu među bićima,..., dopunjene onostranim izmišljotinama, bijahu u osnovi još opasnije za poredak u zemlji koji je počivao na svemu, samo ne na Sisusovim kazivanjima. Da puno ne duljim, rekoh već da WikiLeaks samo čeka povoljni trenutak za objaviti potpunu verziju priče, završio je kako završavaju svi teroristi, kako bi danas na Zemlji imenovali njega i njegovu skupinu. Nekolicina njenih članova uspjela je izmaknuti ruci vlasti čak na susjedna dva kontinenta, a Sisus i Garaba kojega su se također dočepale s još jednim pripadnikom urotnika, bijahu isti dan pogubljeni na najokrutniji mogući način, kao opomena stanovništvu što očekuje buntovnike. Tako su istovremeno maknuti s ovoga (naime, cromonijskog) svijeta, kako autor tako i junak njegove priče. Ali, s obzirom da su bića smrtna a ideje besmrtne, tim smaknućem samo je dan dodatni zamah njihovom širenju. Mudrost vlasti uvijek počiva više na sili negoli pameti, pa se kasno dosjetiše kako su se preračunale. Ostao je jedan jedini izlaz iz pogibelji koja je prijetila cijelom sistemu, sada već širom Sredozemlja ali i ostalih svijetova daleke planete. Treba nekako priču prilagoditi, kad ju se već ne može uništiti, u vlastitu korist. Korak po korak mijenjajući detalj po detalj, tako da ne bude baš očigledno, već dapače – još više vezujuću cromonijski puk uz nju. Pa su istinskoj storiji, potkupljivanjem razbježanih Sisusovih drugova, dodavani sve novi i novi fantastični detalji (primjerice, o onosvjetskom porijeklu Sisusovom, čudima koja je vršio a koja nitko nije mogao potvrditi niti pobiti, o troosoblju njegovom sažetom u jednom tijelu, čudesnom nestanku iz grobnice u koju mrtav, da mrtviji nije mogao biti, bijaše položen, o moćima transsupstancijacije kojima je navodno raspolagao, i još mirijadu sličnih). To bijaše tek temelj za najbitniju tvrdnju koja je trebala osigurati vladavinu cromonijskih elita za vijeke vjekova. Onu, da će se jednog lijepog dana Sisus ponovno pojaviti, donijevši slobodu svakoj jedinki (živoj i mrtvoj) ako je to zaslužila svojim životnim stilom, kratko rečeno – potrebno posvećenju i hvaljenju njegova imena i nikad dokazanih djela, kako bi se umilostivio i vratio kao spasitelj bića ove planete. U tu svrhu vlast je, sklopivši tajni sporazum s jednim od izdajnika Sisusove družine i njegovih ideja, osnovala novu religiju i crkvu koja ju je sad već organizirano počela širiti, određujući sama što predstavlja pravovjerje a što krivovjerje u pričama i njihovim tekstualnim prezentacijama; religiju koju tamošnji puk poznaje pod imenom *jukrislamizam*. Iz naroda se rađaju njegova djeca, naivna pri rođenju i odrastanju, ali ništa ne nadmašuje naivnost prosječnog pripadnika istog naroda dok zabavlja djecu bajkama, ni ne sluteći da je sam storyteller naivniji od njegovih slušatelja. Tako prodoše vijekovi (koja bijaše vremenska jedinica kojoj su stanovnici Cromonije

podvrgli svoje živote teško je reći, s obzirom da smo poruku s nje primili – čak je uspješno i dešifrirali! - ali se astronomi još muče dokučiti njen položaj i astrofizikalne karakteristike), sve do pobjede revolucije koju spomenuh na početku ovog teksta, o čemu sam pod pseudonimom već ranije pisao.

Ukratko, narod ovog dalekog svijeta, ali bližeg nama no biste povjerovali, konačno je shvatio suštinu priče začetu Garabom o življenu Sisusovom, a potom preinačenom vladajućim elitama. Dugo mu je trebalo dok nije skontao (dakako, najprije najveći umovi, ali je trebalo vremena i vremena za hvatanje korijena u cijelom puku) da čekajući nekog spasitelja u vidu Sisusovog povratka ustvari gube vrijeme, ne zamjećujući da je ovaj bliže negoli su njihovi preci ikad i pomislili. Da je spasitelj ustvari narod sam, odnosno njegova djeca, a da je svako očekivanje nekog mitskog bića tek kontraproduktivni, pasivni čin koji ide na ruku vladajućih. Jasno, vijekovima, kako je cromonijsko društvo evoluiralo, mijenjali su se modusi Sisusovog obožavanja; čak i u vremena kad je utjecaj jukrislamizma pao na zaista niske grane održavan je njegov kult. Ne treba pritom razmišljati o teorijama zavjere koje su ga održavale na životu, dapače život je to spontano - s nikakvim vidljivim poveznicama - činio na svoj način. Bi li se vlasnica pansiona odrekla praznika u Sisusovu čast ako bi to smanjilo broj njenih gostiju? Bi li to učinili trgovci koji gomilaju novac prodajući potrepštine i nepotrepštine darivane tih dana? Dali bi bankari to učinili kad im se trezori do prelijevanja pune upravo tom prilikom? Industrijalci čije tvornice upravo tih dana izbacuju hrpe i hrpe proizvoda, zarađujući - zajedno s prevoznicima i trgovcima - na njima? Vjerujete da bi jukrislamistički svećenici, slizani kroz povijest Cromonije s vlastima svih mogućih provenijencija, odustali od širenja mita koji im osigurava lagodan život bez rada (sem povremenih prigodnih bulažnenja pred svojim vjernicima), to učinili? I konačno, bi li vladajući, koji su beskrupuloznu, nasilnu eksploataciju naroda zamijenili sofisticiranim, nenasilnim metodama vladavine, odustali od mehanizma koji im to stoljećima omogućuje?

Ipak, to se na Cromoniji, kako su dešifranti njihove poruke zaključili, zaista desilo! Čarobni štapić kojim je to postignuto je – u nedostatku adekvatnog prijevoda s jezika vansolarnih bića koristit ću zemaljski termin – revolucija! Prvo ona u obrazovanju, a kad je njeno svjetlo obasjalo umove utonule u mrak sisusovskih mitova, i ona fizička. Nijedna korjenita promjena društva, kao konglomerata raznih interesa njegovih jedinki, nije moguća bez žrtvovanja. Preživjelih istina, poluistina i laži, a potom i onih koji ih naočigled činjenica ne napuštaju, ustvari ne njih braneći već svoj vlastiti interes. Revolucija koja se zbivala na Cromoniji, opisana u mom ranijem tekstu, prema iščitavanju najnovijih

poruka s te planete, uspješno je dovršena i oslobađanjem od robovanja mitovima, a nadasve onog prema drugim osobama. Svakome je ostavljena individualna sloboda vjerovanja u što mu srce poželi, ali od sada se društvo razvijalo isključivo vođeno istinom, pravdom, etikom i moralom. Dakako, sem poruka stiglih s udaljenog svijeta, više i detaljnije o tome ćemo moći govoriti kad jednog dana astronomi otkriju poziciju ovog čudesnog svijeta, a još više kad naša vlastita vrsta uspostavi direktni kontakt s njom.

P.S.

Obrazovaniji čitatelji sigurno poznaju popularni traktat jednog od najpoznatijih zemaljskih stručnjaka na sličnu temu, koji svjedoči o pankozmičkoj sličnosti razvoja civilizacija, te ga zainteresiranima toplo [preporučujem](#). I, pratite WikiLeaks, u očekivanju oslobađajućih vijesti za svoj vlastiti svijet.

01.01.2020.g.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>